

Arrest

nr. 179 248 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. HUYSMANS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 24 december 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2016, met kennisgeving op 20 juli 2016 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“In toepassing van de Omzendbrief van 30/04/2004 betreffende de samenwerking tussen de Dienst

Vreemdelingenzaken en de gemeentebesturen m.b.t. het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (punt IV.) verzoek ik u betrokkenes voogd, Mevr. J. K., bij uw diensten op verder genoemde coördinaten te willen uitnodigen kennis te nemen van deze beslissing. U mag een kopie van de kennisname aan de voogd overhandigen.

Coördinaten voogd:

K., J.
(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.12.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

E. O., I. (R.R.: (...))
Geboren te Beni Boughafer op 08.11.2000
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

De documenten d.d. 10.12.2014 en 05.11.2014, ondertekend door Dr. Coeckelberghs en Dr. Vannieuwenhuysse, bevatten geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op de documenten vermeld staan. Bijgevolg kunnen deze documenten niet beschouwd worden als medisch getuigschriften en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van de bijlage 38 (bevel tot terugbrenging) afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de voogd van betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie waarbij het bevel wordt gegeven om betrokkene binnen de 30 (dertig) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is."

Op 30 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hoofdens de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of van zijn gemachtigde, wordt aan

K., J.
geboren te België op 18.07.1985
van Belgische nationaliteit
verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde E. O., I. (R.R.: (...))
Geboren te Beni Boughafer op 08.11.2000
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene toont niet aan sedert wanneer hij het Schengengrondgebied heeft betreden. Op 25.01.2011 diende hij echter een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter in, die op 01.06.2012 negatief werd afgesloten. Uit niets blijkt dat betrokkene in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“De verweerder merkt op dat verzoekster geboren is te Béni Boughafer op 08/11/2000, en derhalve minderjarig is.

Terwijl de vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be)

Verweerder duidt dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De verzoekende partij is als minderjarige inderdaad onbekwaam tot het instellen van onderhavige schorsings-/vernietigingsprocedure.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is.”

2.2. Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, kan het annulatieberoep ingesteld door een minderjarige onontvankelijk zijn (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508). In casu bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door de verzoekende partij betrekking heeft op rechten die aan zijn persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of de verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf haar beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van de verzoekende partij ten tijde van het instellen van haar beroep, met name bijna 16 jaar (verzoekende partij is geboren op 8 november 2000) is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen. De exceptie wordt verworpen.

2.3. Waar de verwerende partij een exceptie opwerpt betreffende het gebrek aan belang in hoofde van de heer T.B., oom van de verzoekende partij, namens wie het beroep oorspronkelijk was mede ingediend wordt er vastgesteld dat deze geen partij meer is in huidig geschil.

2.4. Op pagina 10 van de nota merkt de verwerende partij op dat geen inhoudelijke kritiek in het middel wordt geleverd tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel tot terugbrenging.

2.5. De Raad dient hierin de verwerende partij te volgen. De verzoekende partij houdt er een gans theoretisch betoog op na dat in concreto evenwel enkel gericht is tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Uit de vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan in casu niet automatisch een vernietiging van de tweede bestreden beslissing die een eigen feitelijke en juridische grondslag heeft, afgeleid worden. Nergens blijkt uit het administratief dossier, en de verzoekende partij houdt dit ook niet voor, dat zij op

basis van andere gegevens verblijfsgerechtigd is. Evenmin heeft het indienen van een aanvraag die zich steunt op artikel 9ter een schorsend effect en kan hieruit een tijdelijke verblijfsrecht of machtiging tot verblijf afgeleid worden. Dit is slechts het geval indien een dergelijke aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, in casu niet het geval. De verzoekende partij weerlegt de motieven van de tweede bestreden beslissing, de vaststelling dat zij niet over een legaal verblijf beschikt omdat zij in België langer verblijft dan het bepaalde in artikel 6 van de vreemdelingenwet, niet.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van een materiële motiveringsplicht in samenlezing met de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat de bestreden beslissing een verkeerde beoordeling is van de gedane aanvraag omdat aan de standaard medische getuigschriften die de aanvraag mede indienen, medische verslagen werden toegevoegd die duidelijk de naam en de voornaam van de aanvrager vermelden.

Het middel stelt:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Aangezien verzoeker zich in de bestreden beslissingen niet kan vinden, reden waarom hij beroep aantekent ;

Aangezien verzoeker de hiernavolgende middelen inzake de nietigverklaring en schorsing aanwendt tegen de 2 bestreden beslissingen :

1. Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 en schending van art. 9ter § 1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980

Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de aangevochten beslissingen, dewelke verzoeker een onontvankelijkheidsbeslissing oplegt en een bevel tot terugbrenging, foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3.Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 30.6.2016, betekend op 20.7.2016, geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De Feiten" en DVZ voldoende bekend en bestaande in hoofde van verzoeker, waar zij simpelweg vaststelt dat :

"Art 9ter § 3 – 3° van de wet van 15.12.1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

De documenten dd. 10.12.2014 en 5.11.2014, ondertekend door Dr. Coekelberghs en Dr. Van nieuwenhuyse, bevatten geen link met een identificeerbare patient aangezien er geen identiteitsgegevens van de patient op de documenten vermeld staan.

Bijgevolg kunnen deze documenten niet beschouwd worden als medisch getuigschriften en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van indiening van de initiele aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. " ;

Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoeker een onontvankelijkverklaring op te leggen gekoppeld aan een bevel tot terugbrenging , wat geleid heeft tot de bestreden beslissingen ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeker een beslissing tot onontvankelijkheidverklaring of een bevel tot terugbrenging op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

1. *het standaard medisch getuigschrift werd wel degelijk voorgelegd bij de aanvraag :*

- *een omstandig medisch attest van kinderarts-diabetologe van 7.11.2014 van Dr. Coeckelberghs (stuk 4 bij de aanvraag) en*
- *een omstandig medisch attest van neus-keel en oorarts van 5.11.2014 van Dr. P. Van nieuwehuyse (stuk 5 bij de aanvraag) ;*

Beide standaard medische verslagen vermelden elk dat ze een bijlage toevoegen ;

Dat deze bijlage elk een medisch attest inhoudt waarin duidelijk de naam, voornaam en adres van verzoeker vermeld zijn ;

Elke bijlage vormt dan ook 1 geheel met het medisch attest waaraan het gehecht werd, zodat er wel degelijk een link bestaat tussen beide documenten, nl enerzijds de bijlage (dewelke ook een medisch attest daarstelt met vermelding van de identiteit van verzoeker) en anderzijds het standaard medisch attest (waar de dezelfde dokter de identiteit van verzoeker niet vermeld heeft) : de patient of verzoeker is dan ook identificeerbaar ;

De ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn dan ook niet geschonden ; zelfs niet op het ogenblik van de aanvraag gezien alsdan zowel het standaard medisch attest als de bijlage aanwezig waren en het duidelijk is dat beiden een link hebben met elkaar ;

Dat verzoeker trouwens nog steeds bij dezelfde specialisten in behandeling is, zoals blijkt uit stukken 2 en 3 ;

Verzoeker had geenszins de bedoeling de Belgische Staat te misleiden, wat ook niet bewezen wordt, ;

Dat deze beslissingen niet alleen rechtens niet verantwoord zijn doch tevens geen rekening houden met alle feitelijke gegevens aanwezig in het dossier ;

Aangezien mocht DVZ de feitelijke omstandigheden onderzocht hebben dan zou zij vastgesteld hebben dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet geschonden waren : het volstond immers dat de ambtenaar op DVZ, dewelke het dossier behandelde het standaard medisch attest gewoon las op de eerste pagina doch ook de pagina omdraaide om dan op de 2e pagina te lezen dat er een bijlage aangehecht was, nl ook een medisch attest hetwelk wel degelijk de identiteit van verzoeker vermeldde en daarnaast duidelijk zijn medische problemen omschreef dewelke dezelfde zijn dan deze vermeldt op het standaard medisch attest en afgeleverd door dezelfde arts-specialist ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring en een bevel tot terugbrenging. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissingen voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissingen zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997) ;

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een onontvankelijkheidsverklaring en van een bevel tot terugbrenging ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekster , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker (nl zijn ernstige medische toestand – zware diabetes patient -), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissingen heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissingen houden dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissingen niet menselijk en niet correct zijn ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissingen foutief en onafdoende gemotiveerd zouden zijn. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden van de zaak.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, tezamen met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij grondslag missen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De documenten dd. 10.12.2014 en 05.11.2014, ondertekend door dr. Coeckelberghe en dr. Vannieuwenhuyze, bevatten geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op de documenten vermeld staan. Bijgevolg kunnen deze documenten niet beschouwd worden als medische getuigschriften en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (...).”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en **die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling** wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Verweerder laat gelden dat het evident essentieel is dat door de verzoekende vreemdeling in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet medische getuigschriften worden voorgelegd, dewelke betrekking hebben op de persoon van de verzoekende vreemdeling. Terwijl zulks door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging enkel kan vastgesteld worden als de identiteitsgegevens van de verzoekende vreemdeling op de medische documenten vermeld staan.

Hieromtrent kan geen redelijke betwisting bestaan.

De verzoekende partij voert in haar enig middel aan dat wel degelijk standaard medische getuigschriften werden voorgelegd, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing zou kunnen gekomen zijn.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat nergens in de bestreden beslissing betwist wordt dat bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet standaard medische getuigschriften werden gevoegd.

Evenwel werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vastgesteld dat geen van de voorliggende medische getuigschriften de identiteitsgegevens van de verzoekende partij vermeldt.

Zulks wordt ook niet betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening had moeten houden met de bijlagen, dewelke eveneens voorgelegd werden en waarop haar naam wel vermeld wordt.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan het feit dat door de verzoekende partij bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen standaard medisch getuigschrift werd gevoegd, dat aantoonbaar betrekking heeft op haar medische situatie.

Terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in ondubbelzinnige wijze voorschrijft dat de verzoekende vreemdeling volgende informatie moet overmaken, tezamen met de aanvraag tot verblijfsmachtiging:

“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch

getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Het loutere feit dat de voorliggende, niet geïdentificeerde standaard medisch getuigschriften verwijzen naar bijlagen, volstaat uiteraard niet om te bewijzen dat de standaard medische getuigschriften wel degelijk betrekking hebben op de verzoekende partij, vermits de omschrijving van de bijlagen, zijnde ‘medisch verslag’ of “1” niet toelaat twijfel nopens de identiteit van zieke uit te sluiten.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht besloten heeft dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging bij gebrek aan identificeerbare standaard medische getuigschriften onontvankelijk diende verklaard te worden.

De verzoekende partij voert nog aan dat zij niet de bedoeling had om de Belgische Staat te misleiden, doch zulks wordt ook nergens voorgehouden in de bestreden beslissing. Er wordt enkel -terecht- vastgesteld dat niet kan vastgesteld worden op welke persoon de voorliggende standaard medische getuigschriften betrekking hebben.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat geen rekening is gehouden met haar belang, benadrukt verweerder dat het aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het feit dat het model van het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk voorziet dat naam en voornaam van de patiënt, alsook geboortedatum, nationaliteit én geslacht dienen ingevuld te worden, kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partij zelf niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens ook geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft.

Terwijl overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Geheel in toepassing van artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -gelet op de minderjarigheid van de verzoekende partij- vervolgens een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) afgegeven voor de verzoekende partij.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij nergens in haar inleidend verzoekschrift kritiek uit nopens een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden, tezamen met een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de “documenten” ondertekend door dokter C. en dokter V. geen link bevatten met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt vermeld staan.

Nazicht van het administratief dossier leert dat de verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift van 10 december 2014 ondertekend door dokter C. en een standaard medisch getuigschrift van 5 november 2014 van dokter V. aan de verwerende partij overmaakte.

Het standaard medisch getuigschrift van 10 december 2014 stelt op haar laatste blad: “aantal bijlage bij huidig attest: medisch verslag”. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat alle medische verslagen die werden overgemaakt op duidelijke wijze de voornaam en naam, geboortedatum en adres vermelden van de verzoekende partij zodat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij stelt in de eerste bestreden beslissing dat er geen link is met een identificeerbare patiënt omdat er geen identiteitsgegevens vermeld zijn. Eenvoudige lezing van de medische verslagen geeft voldoende aanduiding dat het de verzoekende partij betreft. Dit klemmt nog meer nu de standaard medische getuigschriften zijn ingediend met begeleiding van een uitgebreide aanvraag waar de toegevoegde stukken genummerd zijn. Er weze nog opgemerkt dat het verslag van dokter C. van 7 november 2013 ook een kleefbriefje van de mutualiteit van de verzoekende partij bevat. Hetzelfde geldt voor het verslag van dokter V. van 5 november 2014. De stukken zijn niet in hun gehele lezing beoordeeld en niet correct beoordeeld. Rekening houdend met de lezing van de standaard medische getuigschriften waarvan het recentste uitdrukkelijk verwijst naar het medisch verslag en rekening houdend dat geen medisch verslag

voorhanden is waar de naam en identiteit van de verzoekende partij niet staat vermeld is de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk genomen.

Er wordt nog op gewezen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet weliswaar in een verplichte vermelding van de identificatiegegevens van de patiënt. Evenwel sluit het in artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3° van de vreemdelingenwet bedoeld standaard medisch getuigschrift waarvan de vorm is vastgelegd met het hoger genoemd koninklijk besluit van 24 januari 2011 niet uit dat een bijlage wordt toegevoegd en blijkt niet uit de wettekst dat de identiteitsgegevens niet mogen vermeld zijn op de bijlagen. Dit klemmt in casu nog meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de bijlagen uitgaan van dezelfde dokters als deze die het standaard medisch getuigschrift (-en) hebben ingevuld.

Derhalve maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding steunt en dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen in samenlezing met artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In die mate is het middel gegrond, wat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De beschouwingen van de verwerende partij doen aan het voorgaande geen afbreuk nu zij nalaat aan te tonen dat er geen link zou zijn tussen het medisch verslag als bijlage en het standaard medische getuigschrift van 5 december 2014.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de in artikel 1 genoemde beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN